

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. v právnej veci navrhovateľa: **J.**, nar. X. v meste A., naposledy bytom v zahraničí v meste N., t. č. P., proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky - Migračný úrad**, Bratislava, Pivonková 6, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia odporcu č. ČAS:MU-2483/PO-Ž-2007 zo dňa 25. februára 2008, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz 32/2008-55 zo dňa 17. septembra 2008, takto

r o z h o d o l

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9 Saz 32/2008-55 zo dňa 17. septembra 2008 **p o t v r d z u j e**.

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie č. ČAS: MU-2483/PO-Ž-2007 zo dňa 25. februára 2008, ktorým odporca podľa ustanovenia § 13 ods. 1 a § 20 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase vydania rozhodnutia (ďalej len zákon o azyle) navrhovateľovi neudelil azyl na území Slovenskej republiky, podľa § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4

zákona o azyle navrhovateľovi neposkytol doplnkovú ochranu a súčasne podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle rozhodol, že u navrhovateľa neexistuje prekážka administratívneho vyhostenia podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov do Nigérie.

Krajský súd sa stotožnil so záverom odporcu, že u navrhovateľa neboli splnené podmienky pre udelenie azylu na území Slovenskej republiky a rozhodnutie odporcu o neudelení azylu je vecne správne a v súlade s ustanovením § 13 ods. 1 zákona o azyle.

Podľa krajského súdu v prejednáwanej veci v správnom konaní odporca dostatočne zistil skutkový stav vo veci, vysporiadal sa so všetkými skutočnosťami uvádzanými navrhovateľom počas azylového konania a stotožnil sa so záverom odporcu, že v prípade navrhovateľa nebola preukázaná opodstatnenosť obáv z prenasledovania z rasových, národnostných, náboženských dôvodov, dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine tak, ako to vyplýva zo Ženevského dohovoru z roku 1951 o postavení utečencov a zo zákona o azyle.

Podľa krajského súdu už samotná skutočnosť nedôveryhodnosti osoby navrhovateľa je dostatočnou na neudelenie azylu. Podľa názoru krajského súdu, ak by aj teoreticky bol navrhovateľov otec zabitý neznámymi ľuďmi a ak by aj došlo k vypáleniu jeho domu, mohlo by ísť o obavy navrhovateľa, ich existencia však nie je postačujúcou na udelenie azylu. Absentovala totiž ich opodstatnenosť, podobne ako existencia prenasledovania v zmysle zákona o azyle (§2 písm. d/) a jej dôvod, teda národnosť, rasa, náboženstvo, resp. politické názory navrhovateľa. Pokiaľ ide o opodstatnenosť, navrhovateľ nepreukázal, že by takéto konanie neznámych ľudí bolo zamerané na jeho osobu. Zabitie jeho otca túto skutočnosť nemôže preukázať, pretože jeho dôvodom mohlo byť čokoľvek. Pokiaľ ide o prenasledovanie ako také, navrhovateľ tak isto nepreukázal jeho existenciu. Navyiac prípad vraždy jeho otca a vypálenie domu nahlásil polícii, ktorá vo veci aj začala konať.

Pretože osoba navrhovateľa nie je podľa krajského súdu z pohľadu azylového konania dôveryhodnou osobou a pretože navrhovateľ nepreukázal existenciu predpokladov udelenia azylu, pričom smrť jeho otca a vypálenie domu (i keby k týmto udalostiam skutočne došlo), samé o sebe nie sú objektívne spôsobilé vyvolať domnienku, že sa navrhovateľ stal objektom perzekúcie, pričom navrhovateľ sa ani nepokúsil vyriešiť svoj prípadný problém interným

presídlením sa, rozhodnutie o neudelení azylu vyhodnotil krajský súd za vecne správne a zákonné.

Krajský súd poukázal na skutočnosť, že odporca sa nie veľmi dôsledne zaoberal získaním informácií o krajine pôvodu navrhovateľa vo vzťahu k existencii a praktikám ozbrojených skupín, ktoré navrhovateľ vo svojom príbehu opísal. Ako to však vyplynulo z doplnenia dokazovania vykonaného súdom, táto skutočnosť nemala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Ako totiž vyplynulo z týchto správ, v delte rieky Niger operujú ozbrojené skupiny, ktoré však svoju činnosť zameriavajú voči ropným spoločnostiam tam pôsobiacim a ktorých spoločným rysom je odpor voči ústrednej vláde Nigérie. V poslednom období sa tu objavila skupina nazvaná MEND (Hnutie za oslobodenie delty Nigérie). Tieto skupiny požadovali a požadujú kontrolu nad ropnými koncesiami a pracovnými príležitosťami pre vidiecke komunity. V regióne tiež pôsobia kriminálne gangy, ktoré sa živia vydieraním a lúpežami. Tieto informácie však podľa krajského súdu iba potvrdili existenciu takýchto skupín, nie však skutočností, uvedené navrhovateľom.

Ako vyplynulo z výpovede navrhovateľa, skupina ľudí, ktorá mala zabiť jeho otca, podpáliť dom, následne opäť do domu vniknúť a navrhovateľa hľadať v inom meste, nekonala v intenciách charakteristík známych z doplneného dokazovania. Navrhovateľom naznačená skutočnosť, že tieto skupiny násilným spôsobom verbujú svojich nových členov z výsledkov dokazovania nevyplýva. Ak by podľa krajského súdu naverbovanie navrhovateľa bolo dôvodom jej konania, musela by zjavne tento svoj úmysel prejavíť, čo sa však nestalo. V takomto prípade by nebol ani dôvod na zabíjanie otca navrhovateľa a na vypálenie domu, pretože skupina nemala vedomosť o tom, či by navrhovateľ s členstvom v takejto skupine súhlasil, či nie.

Krajský súd sa stotožnil s vyhodnotením nedôveryhodnosti osoby navrhovateľa zo strany odporcu, a to s poukazom na preukázané rozpory a nelogickosť navrhovateľových tvrdení. Podľa krajského súdu dôležitým bol najmä fakt, že sa v azylovom konaní nepreukázala existencia mesta Niger. Navrhovateľ tvrdil, že tá skupina ozbrojencov, ktorá zabila jeho otca, na druhý deň opätovne prišla - vtrhla do domu navrhovateľa, pričom navrhovateľ nevedel kto otca zabil, preto jeho tvrdenie, že tí istí ľudia opätovne prišli do jeho domu, je nelogické. Tak isto je podľa krajského súdu nelogické, aby ozbrojenci po zabíjaní jeho otca a vypálení domu nechali odkaz s nápisom: „Militantná skupina“. Ak by sa tieto osoby

rozhodli identifikovať so zanechaním odkazu, zjavne by nechali konkrétny odkaz, a to aj so svojim konkrétnym názvom. Rovnako podľa krajského súdu vyznieva nelogicky tvrdenie navrhovateľa, že bol dvakrát hľadaný tými istými ľuďmi na futbalovom štadióne, čo malo svedčiť o jeho prenasledovaní, jednak preto, že je nepravdepodobné, že by hľadali v inom meste a jednak preto, že nikdy nenaznačili, prečo ho vôbec hľadali. V ostatných častiach na základe ktorých odporca vyhodnotil osobu navrhovateľa ako nedôveryhodnú, sa krajský súd stotožnil a na tieto závery odporcu v podrobnostiach odkázal.

Krajský súd uviedol, že odporca postupoval správne ak po zvážení skutkového stavu nenašiel dôvod ani pre udelenie doplnkovej ochrany navrhovateľovi podľa § 13a zákona o azyle, pretože nepovažoval dôvody navrhovateľa za dôvody, pre ktoré by bol navrhovateľ v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia v zmysle § 2 písm. f/ zákona o azyle. Námietku navrhovateľa, že odporca neskúmal vážne a individuálne ohrozenie jeho života podľa krajského súdu neobstojí, nakoľko odporca sa touto skutočnosťou zaoberal, ako svedčia aj informácie o krajine pôvodu navrhovateľa.

Odporca nezistil žiadne skutočnosti, pre ktoré by navrhovateľovi v súvislosti s týmito dôvodmi hrozilo nebezpečenstvo prenasledovania v prípade jej návratu do Nigérie. Preto možno podľa krajského súdu predpokladať, že ani po návrate do krajiny pôvodu mu žiadne prenasledovania nehrozí, prípadne nehrozí mu, že by mal byť mučený alebo podrobený krutému, neľudskému, či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie. V odvolaní navrhol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť tak, že rozhodnutie odporcu navrhol zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Navrhovateľ namietal, že krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

Pre objasnenie základných informácií týkajúcich sa jeho žiadosti o udelenie azylu navrhovateľ predostrel odvolaciemu súdu fakty, ktoré považuje za dôležité, a to, že jeho otec bol dňa 13.2.2007 zastrelený členmi militantnej skupiny. Po príchode domov z futbalového tréningu našiel svojho mŕtveho otca ležať pred dverami domu a na dverách bol zavesený lístok („miestni chlapi - my sme zodpovední za smrť vášho otca“). Túto udalosť nahlásil polícii, kde ukázal aj tento lístok. Povedali mu, že sa pokúsia nájsť ľudí zodpovedných za smrť jeho otca. Neskôr vo februári (25.2.2007) prišla táto militantná skupina opäť

od ich štvrte na ulicu, kde býva a kričali na ľudí, že sa majú pridať do ich skupiny. Dňa 2.5.2007 opäť prišla táto skupina na ulicu, kde býval, aby zlákali nových spolupracovníkov pre skupinu. Navrhovateľ utiekol na políciu, aby nahlásil prítomnosť tejto skupiny. Polícia prišla pred ich dom, pričom militanti začali strieľať do polície, niektorí policajti boli postrelení, ale nikto nezomrel. Polícia odišla, nakoľko militanti boli dobre ozbrojení a nebezpeční. Keďže sa obával o svoj život, odišiel dňa 6.5.2007 do mesta, kde sa narodil a zostal tam 4 mesiace. 12.9.2007 po futbalovom zápase prišli za ním šiesti ľudia a v rukách mali jeho fotografiu. Spýtali sa ho, či je to osobou na fotke on. Povedal im, že je. Títo ľudia ho neustále prenasledovali a povedali mu, že musí s nimi spolupracovať. Povedali mu, že ak nebude spolupracovať, zabijú ho. Kvôli obave o svoj život odišiel do mesta Aba, našli ho aj tam. Cítil, že jeho život nebol v bezpečí, a preto dňa 29.9.2008 odišiel z Nigérie. Navrhovateľ vyčítal odporcovi, že jeho žiadosť o udelenie azylu neposudzoval v súlade s dostupnými informáciami o krajine pôvodu, v rozhodnutí absentujú akékoľvek informácie o činnosti militantných skupín na území Nigérie. V tejto súvislosti dal do pozornosti informácie zo zdroja: <http://en.Wikipedia.org/wiki/Isoko> region.

Krajský súd síce vykonal dokazovanie ohľadom existencie a činnosti skupín na území Nigérie, zameral sa však výlučne na pôsobenie skupiny MEND a hoci potvrdil existenciu militantných skupín, dospel k záveru, že z dostupných informácií sa nepotvrdilo, že by verbovali nových členov. Navrhovateľ v tejto súvislosti poukázal na to, že v roku 2007 boli zavraždené veľké počty civilistov, pričom tieto informácie nevyklúčujú jeho tvrdenie, že civilné obyvateľstvo bolo ohrozované militantmi. K neudeleniu doplnkovej ochrany a k rozhodnutiu odporcu o neexistencii prekážok administratívneho vyhostenia navrhovateľ poukázal na informácie o krajine pôvodu opäť zo zdroja: <http://en.Wikipedia.org/wiki/Isoko> region.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť ako vecne správny. Zopakoval argumenty, pre ktoré rozhodol o neudelení azylu, doplnkovej ochrany a o tom, že u navrhovateľa neexistuje prekážka administratívneho vyhostenia podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov do Nigérie. Poukázal na to, že v odvolaní navrhovateľ uvádza skutočnosti odporcovi už známe, pričom svoje tvrdenia ničím vierohodným nepodložil. Pokiaľ uvádza nové skutočnosti, ide o nezrovnalosti s jeho pôvodnou výpoveďou, pričom dôveryhodne nevysvetlil, prečo sa o nich nezmienil už počas

ústneho pohovoru, keď mal k tomu príležitosť. Odporca ďalej poukázal na to, že navrhovateľ sa odvoláva na všeobecné informácie o krajine pôvodu, pričom využíva správy z internetovej stránky Wikipedie. Údaje zverejňované na jej stránkach nepodliehajú žiadnej forme kontroly, pochádzajú z neoverených informačných zdrojov a za ich správnosť nikto neručí. Takýmto spôsobom vybrané články nemôžu podľa odporcu sprostredkovať úplný, vyčerpávajúci obraz k určitej krajine alebo k určitej otázke a nedá sa z nich odvodiť ani azylová relevancia jednotlivého prípadu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 24. marca 2009 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Podľa § 8 písm. a/ zákona č 480/2002 Z.z. o azyle účinného od 1.1.2008 ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd (písm. b/).

Podľa § 10 zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak,

- a) manželovi azylanta, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď azylant odišiel z krajiny pôvodu a azylant so zlúčením vopred písomne súhlasí,
- b) slobodným deťom azylanta alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo

- c) rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov, ak s tým azylant vopred písomne súhlasí (ods. 1).

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo udelí azyl osobám uvedeným v odseku 1, len ak ide o zlúčenie rodiny s azylantom, ktorému bol azyl udelený podľa § 8 (ods. 3).

Ministerstvo udelí azyl aj dieťaťu narodenému azylantke na území Slovenskej republiky, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 4).

Podľa § 13 ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10.

Podľa § 13c ods. 1 zákona o azyle § 13c ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i/, rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu; ak ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu, nepredlíži doplnkovú ochranu alebo zruší doplnkovú ochranu, okrem zrušenia doplnkovej ochrany podľa § 15b ods. 1 písm. d/, vo výroku rozhodnutia tiež uvedie, či existuje prekážka administratívneho vyhostenia podľa osobitného predpisu. 9a)

Podľa § 58 ods. 1 zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov (účinného od 1.1.2008) cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bol ohrozený jeho život z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie, alebo v ktorom by mu hrozilo mučenie, kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie, alebo trest. Rovnako nemožno cudzinca administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom mu bol uložený trest smrti alebo je predpoklad, že v prebiehajúcim trestnom konaní mu takýto trest môže byť uložený.

Cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bola ohrozená jeho sloboda z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie; to neplatí, ak cudzinec svojím konaním ohrozuje bezpečnosť štátu, alebo ak bol odsúdený za obzvlášť závažný trestný čin 21) a predstavuje nebezpečenstvo pre Slovenskú republiku (ods. 2).

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t. j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie o neudelení azylu navrhovateľovi na území SR, o neposkytnutí doplnkovej ochrany a rozhodnutie o tom, že neexistuje prekážka jeho administratívneho vyhostenia podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Odporca zdôvodnil rozhodnutie o neudelení azylu navrhovateľovi na území Slovenskej republiky nepreukázaním opodstatnenosti obáv z prenasledovania z rasových, národnostných, náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov

alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, tak ako to vyplýva zo Ženevskej konvencie z roku 1951 o právnom postavení utečencov a zákona o azyle.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľa a obsahom správ o krajine pôvodu (odporca vychádzal z informácií o krajine pôvodu, ktoré získal zo správy „Správy o dodržiavaní ľudských práv v krajinách - Nigéria 2006 Úradu pre demokraciu, ľudské práva a prácu MZV USA z marca 2007, informačnej správy o krajine pôvodu Nigéria 2006 vydanéj MV VB v marci 2007, správy Human Rights Watch: správa o krajine Nigéria z januára 2006, Správa o treste smrti vydaná Amnesty International v decembri 2006, Microsoft Reference Library 2006 DVD) z ktorých vyhodnotil a stručne popísal súčasnú politicko-spoločenskú situáciu v krajine pôvodu so zameraním na dôvody, pre ktoré navrhovateľ žiadal o udelenie azylu a bezpečnostné riziko prípadného návratu navrhovateľa do krajiny pôvodu.

Ako vyplynulo z dotazníka žiadateľa o azyl zo dňa 5.12.2007 navrhovateľ uviedol, že odišiel z Nigérie, aby mohol na Slovensku začať nový život. Osobne nemal žiadne problémy v krajine pôvodu, ale bál sa, že by mohli neznámi ozbrojenci nútiť, aby s nimi bojoval proti vláde. Na otázku, či osobne prišiel s nimi do kontaktu uviedol, že nie, ale obáva sa, že toho, že by mohol prísť do kontaktu s nimi. Po smrti otca bol ich dom vypálený, nevie kto to urobil, lebo v tom čase bol na tréningu, bolo to niekedy vo februári 2007. Odvtedy býval u svojich kamarátov. Matka po smrti otca odišla do nejakej dediny, nevie uviesť ktorej, od svojho odchodu ju nevidel a nevie čo s ňou je. Na otázku čoho sa obáva v prípade návratu do krajiny pôvodu, navrhovateľ uviedol, že sa obáva, že by ho mohli neznámi ozbrojení muži hľadať a chceli by, aby s nimi bojoval.

Z obsahu administratívneho spisu ďalej vyplynulo, že dňa 13.2.2008 bol s navrhovateľom uskutočnený pohovor, zo zápisnice z pohovoru vyplynulo, že otázky odporcu boli zamerané na bližšiu identifikáciu mesta, v ktorom navrhovateľ pred odchodom z krajiny žil. Navrhovateľ opakovane tvrdil, že žil v meste Niger, ktoré sa má nachádzať na východe štátu delta pri meste Warri, má ísť o veľké mesto, počet obyvateľov odhadnúť nevedel.

V predmetnej zápisnici navrhovateľ podrobnejšie popísal okolnosti smrti otca, ktorý mal podľa jeho vyjadrenia zomrieť dňa 6.2.2007. V tom čase nebol doma, bol na futbalovom tréningu. Keď sa vrátil večer domov, našiel ho zastreleného pred domom. Na vonkajšej stene domu našiel priklinčovaný lístok, na ktorom bolo napísané: „Militantná skupina“. Zobral lístok, išiel na políciu. Povedali mu, že celú vec budú vyšetrovať. Kto ho zastrelil a prečo, uviesť nevedel. Na otázku, čo sa stalo s domom, keď odišiel do zahraničia, navrhovateľ uviedol, že nevie čo sa s ním stalo.

Navrhovateľ ďalej uviedol, že na druhý deň po smrti otca prišli do ich domu spomínaní ľudia, v tom čase bol doma len on, matka bola na trhu. Vyrzil dvere a začali strieľať do vzduchu, pýtali sa ho, kto je v dome, viac nevie, lebo ušiel, bežal na políciu. Bežali za ním, počas prenasledovania po ňom strieľali. Policajtom povedal, že sú to tí ľudia, čo zabili otca a chceli zabiť aj jeho. Spísali s ním zápisnicu a asi šiesti policajti sa s ním vrátili domov. Ako sa blížili k domu, videli že pri ňom stálo asi 80-90 militantov, preto sa vrátili na policajnú stanicu. Zatelefonoval matke, policajti jej vysvetlili čo sa stalo. Matka povedala, že sa domov nevráti a že ide do dediny Akpugo pri meste Alkanu, tam sa narodili jeho rodičia. Od smrti otca býval u priateľa v meste Niger. Na otázku prečo sa neprestáhoval do mesta Aba, kde hral ako profesionál futbal uviedol, že ho tam tiež hľadali. Hral tam asi dvakrát futbal, ale keď vyšiel zo štadióna, videl ako idú za nim asi 12-13 militanti, ktorí ho zastavili a ukázali mu jeho fotografiu. Keď sa mu to stalo druhý krát, vrátil sa do mesta Niger a viac futbal nehral. Na otázku, či poznal militantov osobne uviedol, že ich nepoznal.

Navrhovateľom označené dôvody, pre ktoré žiadal udeliť azyl, odporca považoval za irelevantné a neopodstatnené z hľadiska udelenia azylu na území SR. V tejto súvislosti odporca poukázal na viaceré rozpory vo výpovedi navrhovateľa, ktoré vyústili do vyhodnotenia osoby navrhovateľa ako nedôveryhodnej, pričom za dôvod opustenia krajiny pôvodu odporca označil ekonomické pohnútky.

K tomuto záveru dospel odporca na základe toho, že podrobne analyzoval jednotlivé tvrdenia navrhovateľa, ktoré produkoval v priebehu administratívneho konania, tieto podrobne popísal vo svojom rozhodnutí.

Poukázal na to, že navrhovateľ v priebehu výsluchu (dotazník zo dňa 5.12.2007) uviedol, že niekedy vo februári 2007, presnejšie uviesť nevedel, mali jeho otca zabiť neznámi

muži, údajne bojujúci proti nigérijskej vláde, týchto však nevidel, myslí si to preto, že na dome našiel lístok s nápisom : „Militantná skupina“. Obával sa toho, že by aj jeho mohli nútiť bojovať a v prípade odmietnutia sa obával, že by ho mohli zabiť. Osobne však s nimi do kontaktu neprišiel.

Počas pohovoru dňa 13.2.2008 uviedol, že na druhý deň po smrti otca, teda 7.2.2007, násilím vnikli militanti do ich domu a začali strieľať, pričom sa mu podarilo utiecť. Ďalej uviedol, že ho v máji a v júni 2007 pred štadiónom kde mal hrať futbal čakali militanti , ktorí mu ukázali jeho fotografiu a spýtali sa ho: „Tu si?“, po čom sa rozbehol a vraj bol nimi prenasledovaný. Podľa odporcu toto jeho tvrdenie vyznieva vysoko nepravdepodobne, nakoľko, ak by skutočne čakali pred štadiónom, boli by ho chytili, odviekli alebo usmrtili a nepodarili ba sa mu dvakrát po sebe ujsť, tak ako uviedol. Nepravdepodobne vyznieva podľa odporcu aj, to, že mu najskôr ukázali fotografiu a potom ako začal utekať, ho začali prenasledovať. Nepravdepodobne vyznieva tiež jeho tvrdenie, že ho našli v inom meste a v inom štáte Nigérie. V tejto súvislosti odporca uviedol, že tieto skutočnosti počas spisovania dotazníka pracovníkovi odporcu neuviedol. V prípade, že by sa udalosti takto udiali, navrhovateľ by ich popísal už počas pohovoru dňa 7.2.2007. Počas spisovania dotazníka navrhovateľ tiež uviedol, že jeho matka odišla vo februári 2007, presnejšie uviesť nevedel, do nejakej dediny a viac sa domov nevrátila. Pritom počas pohovoru (dňa 13.2.2008) uviedol, že jeho matka na druhý deň po smrti otca, teda 7.2.2007 policajtom uviedla, že domov už nepríde, ale že odíde do dediny Akpugo v štáte Enudu v Nigérii, kde sa narodila.

Podľa odporcu, ak by sa navrhovateľ skutočne obával, odišiel by s matkou do dediny Akpugo a nezostával by v meste, kde mu hrozilo nebezpečenstvo.

Počas azylového konania navrhovateľ uvádzal, že naposledy býval v meste Niger, štát Delta, ktoré sa má nachádzať pri meste Wlari a má byť dokonca väčšie ako mesto Wlari. Odporca však z dostupných zdrojov nezistil existenciu mesta Niger, preto je podľa neho vysoko pravdepodobné, že ani neexistuje. Z dostupných zdrojov sa podarilo odporcovi zistiť, že existuje mesto Wari, hoci navrhovateľ udával názov Wlari.

Odporca tiež poukázal na to, že v zápisnici o podaní vysvetlenia zo dňa 29.11.2007 (spísanej na Oddelení azylu PZ Gbely Adamov) uviedol, že dôvodom jeho žiadosti o azyl je snaha o začatie nového života, vyjadril vôľu hrať futbal na Slovensku. Žiadne iné dôvody

neuvádzal. Uvedené nasvedčuje ekonomickým pohnútkam podanej žiadosti. Na základe navrhovateľom udávaných skutočností, ako aj rozporných výpovedí ohľadom miesta pobytu vyhodnotil odporca a jeho žiadosť ako nedôveryhodnú a účelovú a z hľadiska udelenia azylu irelevantnú.

Ku správe Human Rights Watch: správa o krajine Nigéria z januára 2008, ktorú predložil navrhovateľ, odporca uviedol, že predmetná správa pojednáva o všeobecnej situácii v Nigérii a týka sa všetkých obyvateľov Nigérie a štátu Delta, nie len žiadateľa. Neboli ňou zistené také skutočnosti, na základe ktorých by mal byť navrhovateľovi udelený azyl alebo doplnková ochrana.

Z rozhodnutia odporcu napokon vyplýva, že v prípade navrhovateľa neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by nasvedčovali tomu, že navrhovateľ bol v krajine pôvodu vystavený reálnej hrozbe bezprávia, nakoľko z jeho výpovede vyplynulo, že proti nemu nie je vedené trestné konanie, nebol väznený, dokonca bol oslobodený z obvinenia z bitky. Podľa vlastného vyjadrenia nemal žiaden problém so štátnymi orgánmi krajiny pôvodu, nebol vystavený mučeniu, neľudskému zaobchádzaniu alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu. V prípade návratu do krajiny pôvodu sa nemusí obávať žiadnemu ohrozeniu, ktoré by sa dalo kvalifikovať ako vážne bezprávie, pretože z pohľadu uvedených skutočností, žil v krajine pôvodu bez akýchkoľvek problémov.

Odporca napokon poukázal na to, že v prípade navrhovateľa neboli zistené skutočnosti, ktoré by nasvedčovali tomu, že v prípade jeho návratu do krajiny by bol ohrozený jej život alebo sloboda z dôvodov uvedených v § 58 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov.

Je teda zrejme z akých dôkazných prostriedkov pri svojom rozhodovaní vychádzal, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne vyhodnotil dokazovanie, ktoré vyústilo v riadne zistený skutkový stav, z ktorého odporca vychádzal pri svojom rozhodovaní o tom, či u navrhovateľa existujú dôvody pre udelenie azylu podľa § 8 a § 10 zákona o azyle.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav veci podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ

v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodit', že by odporcovi vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie azylu žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

Pokiaľ teda odporca dospel k záveru, že dôvody navrhovateľa, pre ktoré žiadal udeliť azyl na území Slovenskej republiky nemožno považovať za relevantné dôvody pre udelenie azylu na území Slovenskej republiky, pričom zistenie odporcu o tom, že žiadosť navrhovateľa je účelová, nakoľko pre rozpory vo výpovediach vyhodnotil osobu navrhovateľa za nedôveryhodnú, bolo potrebné s takýmto názorom súhlasiť, nakoľko takýto záver odporcu nachádza oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania, ktoré odporca podrobne vo svojom rozhodnutí vyhodnotil, krajský súd nepochybil, keď rozhodnutie odporcu potvrdil ako vecne správne a zákonné.

Krajský súd síce zistil v postupe odporcu pochybenie, keď sa podľa jeho názoru odporca náležite nevysporiadal s existenciou militantných skupín, pôsobiacich na území Nigérie, tento nedostatok však krajský súd odstránil, keď vykonal dokazovanie sám, a to v súlade s § 250i ods. 1, veta druhá OSP, pričom správne poukázal na to, že toto pochybenie nemalo vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Z obsahu napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že odporca venoval náležitú pozornosť uvedeným rozporom vo výpovediach navrhovateľa a tieto podrobne popísal, analyzoval a uviedol svoju úvahu o účelovosti žiadosti navrhovateľa o udelenie azylu, ktorú vyvodil z nedôveryhodnosti osoby žiadateľa o azyl.

Je nesporné, že pre účely posúdenia žiadosti navrhovateľa o azyl bolo potrebné vychádzať najmä z obsahu dotazníka žiadateľa o zo dňa 5.12.2007 a obsahu zápisnice o výsluchu navrhovateľa zo dňa 13.2.2008. Odporca preto nepochybil, keď pri posúdení dôvodov žiadateľa o azyl, sa zameral na rozpornosť údajov uvedených navrhovateľom počas týchto pohovorov, pričom bez povšimnutia nemohol zostať ani fakt, že navrhovateľ na Oddelení azylu PZ Gbely Adamov ako dôvod žiadosti vyjadril vôľu hrať futbal na Slovensku a začať tu nový život, teda žiadne prenasledovanie ani strach z návratu do krajiny neuviedol.

I keď pre posúdenie dôvodov žiadosti nie je rozhodujúce toto prvé vyhlásenie žiadateľa o azyl, v prípade posúdenia dôveryhodnosti osoby žiadateľa, ktorá v priebehu administratívneho konania, uvádza rozporné tvrdenia, ktoré ani podľa odvolacieho súdu nebolo možné považovať za zanedbateľné, takáto okolnosť, keď navrhovateľ pri podaní vysvetlenia dôvod žiadosti, ktorý s rozpormi uvádza až neskôr, má význam pre posúdenie dôveryhodnosti žiadateľa o azyl, pretože vytvára celkový obraz o dôveryhodnosti navrhovateľa, ktorý sa bezpochyby odvíja od správania a vyjadrení žiadateľa o azyl od prvého možného momentu takéhoto posúdenia.

Pozornosti odvolacieho súdu neuniklo, že v popise niektorých udalostí, ktoré navrhovateľ uvádza v odvolaní proti rozsudku krajského súdu, na ozrejmienie dôvodov pre ktoré požiadal o udelenie azylu, nastali ďalšie rozpory. Tie sa týkali najmä odkazu, ktorý mali zanechať militanti po zavraždení jeho otca na stene domu. Kým pôvodne v priebehu administratívneho konania tvrdil, že na stene domu našiel odkaz: „Militantná skupina“, v odvolaní proti rozsudku tvrdil, že na stene domu po príchode domov z futbalového tréningu našiel svojho mŕtveho otca ležať pred dverami domu a na dverách bol zavesený lístok : „Miestni chlapi - my sme zodpovední za smrť vášho otca“.

Ďalší rozpor nastal v tvrdeniach navrhovateľa, ohľadne príchodu militantov do ich domu (ako tvrdil počas pohovoru dňa 13.2.2008, keď uviedol, že na druhý deň po smrti otca, teda 7.2.2007 násilím vnikli militanti do ich domu a začali strieľať, pričom sa mu podarilo utiecť), v odvolaní proti rozsudku tvrdil, že vo februári (25.2.2007) prišla táto militantná skupina od ich štvrte na ulicu, kde býva a kričali na ľudí, že sa majú pridať do ich skupiny. Ďalší príchod militantov do štvrte mal byť podľa tvrdenia navrhovateľa v odvolaní proti rozsudku dňa 2.5.2007, keď prišla táto skupina na ulicu, kde býval, aby zlákali nových spolupracovníkov pre skupinu. V odvolaní proti rozsudku sa navrhovateľ vôbec nezmieňuje o pôvodnej verzii, a to, že militanti mali prísť do ich domu na druhý deň po zavraždení otca.

Aj tieto rozpory v tvrdeniach nasvedčujú tomu, že vyhodnotenie navrhovateľa ako osoby nedôveryhodnej zo strany odporcu a vyhodnotenie jeho žiadosti o udelenie azylu ako účelovej bolo správne.

V tejto súvislosti odvolací súd považuje za dôležité zdôrazniť, že žiadateľ je spravidla v dôkaznej núdzi, nie je schopný podprieť svoje vyhlásenia dokladmi alebo inými dôkazmi, preto posúdenie dôveryhodnosti príbehu, ktorý predostiera odporcovi závisí predovšetkým od posúdenia dôveryhodnosti jeho osoby, ktorú si odporca o navrhovateľovi vytvára v priebehu celého administratívneho konania.

Dôveryhodnosť osoby žiadateľa odporca posudzuje vzhľadom na nedostatok listinných dokladov a dokumentov, ktorými by preukázal svoju totožnosť, resp. ktorými by preukázal pravdivosť svojich tvrdení o prenasledovaní v krajine pôvodu v nadväznosti na celkové správanie navrhovateľa v priebehu administratívneho konania.

Na preukázaní pravdivosti tvrdení musí záležať predovšetkým žiadateľovi o azyl, preto jeho vyhlásenia musia byť ucelené a rozumné, nesmú protirečiť všeobecne známym faktom o krajine pôvodu a svojim konaním nesmie zadávať dôvod na spochybňovanie dôveryhodnosti svojej osoby.

Posudzovanie dôveryhodnosti žiadateľa o udelenie azylu je výsledkom celkového hodnotiaceho procesu a úvah odporcu o osobnosti žiadateľa s prihliadnutím k miere reálnosti, resp. vierohodnosti ním tvrdených dôvodov odchodu z krajiny pôvodu v konfrontácii so všeobecne známymi informáciami o krajine pôvodu. Rozhodujúcimi pre záver o nedôveryhodnosti žiadateľa nemôžu byť len niektoré nepatrné nezrovnalosti alebo len omylom vysvetlené nejasnosti v tvrdeniach žiadateľa, ale zásadné rozpory vo výpovediach, ktoré správny orgán rozpozná.

Z administratívneho spisu odporcu vyplýva, že rozpory vo výpovediach navrhovateľa nebolo možné považovať za nepatrné, či zanedbateľné.

Nedôveryhodnosť tvrdení navrhovateľa pre ich rozpornosť a nelogickosť objektívne znemožnila odporcovi zistiť u navrhovateľa nielen podmienky pre udelenie azylu, ale aj podmienky pre udelenie doplnkovej ochrany, pričom na správnosti tohto hodnotenia nemohli mať vplyv odvolacie námietky navrhovateľa, ktoré pre zistené rozpory naopak správnosť záverov odporcu a krajského súdu len potvrdili.

S vyhodnotením nedôveryhodnosti osoby navrhovateľa, tak ako ju podrobne vo svojom rozhodnutí analyzoval odporca a ktorú pre ďalšie zistené rozpory aproboval aj krajský súd sa odvolací súd plne stotožňuje, pričom na tento správny záver v podrobnostiach odkazuje.

Rovnako sa stotožnil s názorom krajského súdu, podľa ktorého odporca správne vyhodnotil neexistenciu prekážok jeho administratívneho vyhostenia podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov a s poukazom na správnosť tohto výroku, rozhodnutie odporcu považoval za zákonné.

Z uvedených dôvodov preto možno konštatovať, že rozhodnutie odporcu bolo v súlade so zákonom a krajský súd nepochybil, ak ho potvrdil. Odvolací súd sa s právnym záverom uvedeným v jeho rozsudku stotožnil, námietkam navrhovateľa nevyhovel a napadnutý rozsudok podľa § 219 ods. 1 OSP v spojení s § 246c OSP ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP, tak, že navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 24. marca 2009

Za správnosť vyhotovenia:
Lubica Kavivanovová

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu